

Sygn. akt. IV Ka 3/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Wojtasiński - sprawozdawca

Sędziowie SO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

SO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 roku

sprawy **M. D.**

oskarżonego z art. 279§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 10 października 2013 roku sygn. akt VI K 389/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. D. – Kancelaria Adwokacka w I. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 10 października 2013r. w sprawie sygn. akt VI K 389/13 oskarżeni M. D. i M. L. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 21 marca 2012r. w I. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, przy użyciu wcześniej przywłaszczonego przez P. L. oryginalnego kluczyka, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia, pojazdu marki (...) o nr rej. (...), wartości 2.000 zł, działając na szkodę M. S., przy czym M. D. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt VII K 405/07 z dnia 5 września 2007r., gdzie karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 6 grudnia 2007r. do 6 czerwca 2008r. , a M. L. zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach recydywy zwykłej za czyn podobny w okresie 5 lat od odbycia co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt II K 585/10, którą odbył w okresie od 16 października 2010r. do 8 grudnia 2011r. za przestępstwa podobne,

tj. czynu z art.279§1 kk , przy czym oskarżony M. D. czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art.64§1 kk, a oskarżony M. L. czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art.64§2 kk.

Oskarżony M. D. na mocy art.279§1 kk skazany został na karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżony M. L. skazany został na karę dwóch lat pozbawienia wolności. Ponadto na mocy art.33§2 kk orzeczono wobec oskarżonych kary grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na mocy art.63§1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okres ich zatrzymania :

- M. D. w dniu 30 listopada 2012r.,

- M. L. w dniu 27 grudnia 2012r.

przyjmując, iż są one równoważne jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia dotyczące kosztów sądowych, od ponoszenia których oskarżeni zostali zwolnieni.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego M. D., zarzucając mu :

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, tj. art.479§1 kpk, poprzez wydanie wyroku zaocznego w stosunku do oskarżonego M. D. pomimo udziału w rozprawie obrońcy tegoż oskarżonego;
2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego M. D., podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że cele kary zostałyby osiągnięte poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bez dodatkowego orzekania kary grzywny.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Podniesiony w apelacji zarzut dotyczący rażąco niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, jako oczywiście bepodstawny, na uwzględnienie nie zasługiwał. Nie sposób uznać, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności, jak i kara grzywny, razi surowością w sytuacji gdy obie te kary zostały orzeczone w wysokościach zbliżonych do minimum ustawowych zagrożeń. Zgodzić się również w pełni należało z ustaleniami sądu I instancji dotyczącymi braku po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która uzasadniałaby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Jedynym argumentem podnoszonym przez obrońcę, przemawiającym za zastosowaniem wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, jest jego szczere przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, który to argument w ocenie sądu odwoławczego nie jest wystarczającym do przyjęcia, iż po stronie oskarżonego występują przesłanki do stosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, zgodnie z art.69§1 i 2 kk, może nastąpić wówczas gdy sąd uzna, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa, zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego warunki i właściwości osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił okoliczności jego popełnienia i jest to jedyna okoliczność, którą sąd mógłby brać pod uwagę przy ustalaniu po stronie oskarżonego dodatniej prognozy kryminologicznej, która uzasadniałaby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Oskarżony był jednakże w przeszłości sześciokrotnie karany, w tym pięć razy za przestępstwa przeciwko mieniu, odbywał karę pozbawienia wolności, ostatnio w okresie od 6 grudnia 2007r. do 6 czerwca 2008r. Powyższy fakt słusznie został uznany przez sąd I instancji za

stanowiący podstawę do uznania braku po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, oskarżony będąc kilkakrotnie karany sędownie, odbywając orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności, nie zmienił swego postępowania, ponownie popełnił przestępstwo przeciwko mieniu, co daje podstawę do uznania, iż dotychczasowe orzekane wobec niego kary nie odniosły swych celów wychowawczych i poprawczych, a dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie daje podstawy do uznania, iż mimo niewykonania orzeczonej wobec niego w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności, będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego.

Również za bezpodstawny uznać należało zarzut apelacyjny polegający na rażącej surowości orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny, której orzeczenie było fakultatywne. Kara ta orzeczona została w bardzo niskiej wysokości (50 stawek po 10 zł), a więc nie sposób uznać ją za rażąco surową, nawet w sytuacji gdy orzeczona ona została obok kary pozbawienia wolności.

Podniesiony w apelacji zarzut dotyczący obrazy art.479§1 kpk, poprzez wydanie wobec oskarżonego wyroku zaocznego, w sytuacji gdy nie stawiał się na rozprawę, będąc o niej prawidłowo zawiadomiony, a stawiał się jego obrońca, uznać należało za zasadny, jednakże uchybienie to nie miało żadnego wpływu na jego treść, jak również w żaden sposób nie wywoływało po stronie oskarżonego negatywnych skutków. Podnieść należy, iż obrońca stawiając powyższy zarzut, nie wnosił z tego powodu o jego uchylenie czy też jakąkolwiek zmianę.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy, uznając podniesione w apelacji zarzuty za oczywiście bezpodstawne.

Z uwagi na trudną sytuację finansową oskarżonego, który jest bezrobotny, nie posiada żadnych środków finansowych, zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając Skarb Państwa poniesionymi wydatkami.